

Č. 10.

Njedaj sej holička k wutrobje hić,
zo jo twój luby tak jara falšny.

Wón wčera wječor z tej druhej dom šoł.
Njeh je wón šel, hdžež jo wón chcył,

to b'džo jom' wšitko zas k rukomaj přińć,
hdžež b'džo wón do swojoh' rozoma přińć.

Jeho je rozom jara krótki,
a jeho žiwjenjo jara młode.

Wot cuzych ludži je wobrěčany,
wot falšnych towaršow zawjedženy.

(Hišće 3 pės. k č. 10.)

Njebjelčan Žurowa
radna žona,
swjaty džen dopołdnja
blincy pječe.

Jězće moji hólcy,
wječerjejće,
na naše holcy so
njespušcejće.

Hólcam je wječerjeć
podawała,
lute te pječene
kurjatka.

Naše su holčatka
jara młode,
Ale su wšitke
preč slubjene!

Jena je slubjena
do Klóštera,
druha je slubjena
do Kamjenca,
třeća je slubjena
našim hólcam.

Wšak ma moja lubka
šorcuškaj dwaj,
z tymaj so budžemoj
přiwodžewać.

Wšak ma mój luby
konje a wóz,
z tym so mój budžemoj
wokoł wozyć.

Č. 13.

Předz, předz, předz, holičo!
Zapředz sej wrjećenko!
∴ Wupředžeš kudželku ∴
napředžeš potačik!